

Obsah čísla:

Úvodník.....	1
Výtah z jednání staršovstva 5. 3. 2026.....	2
Kytička vzpomínek na bratra Vondru.....	3
Na skok za evangelickými průkopníky v Amsterdamu.....	4
Jak žijeme: Hanka a Martin Volných.....	8
Mládež „na stěně“.....	15
Pocit křivdy.....	15
Okénko pro děti.....	17
Z minulosti naší dejičické sborové rodiny (I).....	18
Z duchovního deníku.....	19
Kalendář na duben 2026.....	20

Úvodník

Ve chvíli, kdy píšu tento úvodník, nás od Květné neděle, vstupu do Svatého týdne, dělí jen několik dnů. Postní období vrcholí, někdo může být svými postními výzvami už trochu uondán, někdo naopak s vděčností prožívá jejich dopady do každodennosti a vyhlíží velikonoční svátky.

I já o nich přemýšlím, jednak v praktické rovině – nač nezapomenout, co je třeba zařídit, připravit, komu zavolat, co se pokusit ještě stihnout... (je zvláštní, jak svátky, ty vánoční i ty velikonoční tak trochu dělí čas na „před“ a „po“!).

Jednak v duchovní rovině, stále ještě spíše farářské – jaké texty bychom měli slyšet při těch kterých bohoslužbách, jaké na nekostelní křížové cestě, a jaká témata a podněty nám přinášejí...

Jednak v rovině ryze osobní – jak se vlastně k Velikonocům blížím já?

Pravdivá odpověď je: s mnohými očekáváním.

Velikonoce jsou pro mě jeden z vrcholů církevního roku. Leckteré jsem prožila opravdu silně, vzpomínám třeba na ty první „covidové“, kdy se kvůli lockdownu nesmělo hromadně do kostela. Vedle nejrůznějších podkladů pro domácí pobožnosti jsme tehdy nabídli lidem, že celý Velký pátek bude otevřený kostel pro osobní chvíle ztišení. Kostel ale nemohl zůstat otevřený jen tak, to dá rozum. A tak jsem v něm strávila celý den, od rána až do setmění. S dřevěnou plastikou Piety od Marty Netíkové. Byl to výjimečný zážitek, v kostele se měnilo světlo podle denní doby, já sem zas na podlaze před stolem Páně s vystaveným uměleckým dílem

měnila polohy, chvíli jsem klečela, chvíli seděla, chvíli ležela. Ticho, soustředění, rozjímání... Vzpomínám i na loňské Velikonoce, kdy jsem výjimečně na neděli Vzkříšení nevedla bohoslužby (i to je pro farářku zážitek!) a zažila je coby jejich účastnice. Myslím na ticho Bílé soboty, které jsem loni intenzivně prožívala právě díky tomu, že nedoléhala tréma z neděle. A také na velikonoční vigilií, kterou jsem ne docela plánovaně, ale o to vděčněji, prožila se Starokatolíky v Kapli svatého Kříže u Apolináře.

O Velikonocích jsem zažila leccos silného, letos na ně připadá také výročí mého křtu... Odtud ta očekávání. V posledních měsících ale opakovaně objevuji a zjišťuji, že očekávání jsou spíš na překážku. Člověk se těší, představuje si, jaké by to či ono mohlo být a mimoděk se v té představě zabydlí natolik, že ji pak nedovede opustit. Realita ale bývá často velmi odlišná od našich plánů a představ. Našinec, natěšený na cosi, co by mohlo být, je pak zklamán. Místo toho, aby prožil to, co skutečně JE. Tam, kde očekávání dovedu odložit ve prospěch otevřenosti tomu, co přijde, bývám až zaskočená tím, co přichází. Momenty, setkání vskutku darované.

Připomínám si proto slova Abrahama Joshuy Heschela, která jsem četla na profilu svého kolegy Pavla Jánošíka: „Pane, obdaruj mě milostí úžasu. Překvap mě, ohrom mě, udiv mě každou štěrbinou svého vesmíru. Každý den mě okouzluj nespočtem podivuhodných věcí. Nežádám o to, abych viděl důvod toho všeho, prosím jen o to, abych se dokázal podělit o úžas. Žít spirituálně znamená být ohromen.“ Prosím o milost pustit své představy a nechat se ohromit tím, co z velikonočního tajemství mi letos Bůh ukáže a dá zažít.

Překvapivé a překvapivě hluboké Velikonoce i Vám, milí čtenáři!

Saša Jacobea

Výtah z jednání staršovstva 5. 3. 2026

- Staršovstvo navštívila Julie Bumbová, žadatelka o členství ve sboru (po křtu, který proběhne u Martina ve Zdi). Staršovstvo se s ní seznámilo a její žádost o členství schválilo.

- Staršovstvo schválilo konání 6 svatebních obřadů vedených farářkami Sašou Jacobea a Magdalénou Trgalovou.
- Staršovstvo se zabývalo upravenými pokyny pro presbytery, přípravou výročního sborového shromáždění, sběrem témat pro mimořádnou schůzi 18. 4. a sborovou dovolenou.
- Staršovstvo schválilo vyplněný hospodářský dotazník sboru, návrh rozpočtu na rok 2026 pro sborové shromáždění, vzalo na vědomí přehled hospodaření k 1. 3., schválilo inventární seznam sborového majetku, dohodlo se na prezentaci Hlavního stavebního projektu ČCE při výročním shromáždění a odložilo rozhodnutí o případné úpravě vstupních dveří do sborových prostor.

Příští řádná porada staršovstva: **9. 4. 2026 v 19:00**, své případné podněty adresujte, prosím, Saše Jacobea či Petru Hejlovi (ideálně e-mailem).

Kytička vzpomínek na bratra Vondru

Není tomu tak dávno, co společenství dejvického sboru opustil na věčnost pravidelný účastník bohoslužeb, tichý a skromný bratr Ing. Jaroslav Vondra. Sedával blízko stolu Páně. S mojí ženou jsme ho měli moc rádi. Znali jsme se již od padesátých let minulého století z různých setkání pražské evangelické mládeže. V poslední době jsme se setkávali na seniorském pobytu v bělečském táboře. Jára prožil bohatý život. Byl radostný, ale i plný všelijakých nebezpečných chvil a prožitků. Dočítáme se o tom v rozhovoru s ním, uveřejněném v našem sborovém časopise. Při jeho opětovném čtení jsem si uvědomil, kolik máme společných a podobných zážitků na naší životní cestě. Obdivoval jsem také jeho o dvacet let staršího bratra Jana. Ten úspěšně vedl a dirigoval výborný brněnský smíšený pěvecký sbor Blahoslav, často koncertující v evangelickém sboru v Jimramově. V tomto malebném vysočinském karafiátově městečku jsem prožil své mládí. Nemohu ještě nezmínit i jeho velkou lásku a zálibu v orientačním běhu. Při jeho skromnosti o tom moc nemluvil, ale ví se, že on i jeho žena, bývali trenéry i přeborníky v této

nelehké sportovní disciplíně. Věřím, že jeho dobrá orientační schopnost byla i na cestě víry.

Pavel Prosek

Na skok za evangelickými průkopníky v Amsterdamu

Ježíš říká: „Jděte do celého světa a získávejte mi učedníky.“ To zní zcela jasně, jenže... **Kam** přesně jít? Jak jít tak, aby mi to bylo vlastní? Jak slyšet, kam mě vede Duch? **Jak poznat**, v čem z mého konání a myšlení se mohou druzí setkat s živým Kristem? A jak zjistit, **co je právě potřeba** a jakými dveřmi vcházet?

Naše církve již několikátým rokem podporuje rozvoj takzvaných průkopnických míst. A pokud jsem porozuměla dobře tomu, co je esencí průkopnictví, tak je to právě hledání cesty, jak tyto dimenze propojit. A to mi přijde **OPRAVDU ZAJÍMAVÉ**.

Slyšela jsem, že inspirace pochází například z Holandska, a tak jsem při své pracovní cestě do Amsterdamu zavítala na několik průkopnických míst. Mnohá z nich jsem objevila díky doporučení seniorátního faráře **Jordána Tomeše**, který v Holandsku nějaký čas žil a tématem průkopnictví se v naší církvi zabývá.

A tak se vám nyní pokusím zprostředkovat několik zážitků a postřehů z mých lednových návštěv.

Eltheto Church: Lásky a bratrství prochází žaludkem

Přijdete vpoledvečer do kostela, dostanete zástěru a stanete se součástí týmu kuchařů, kteří vykouzlí za dvě a půl hodiny lahodnou hostinu pro 80 příchozích, kteří by jinak neměli plnohodnotné jídlo, žádné jídlo nebo by jedli sami. Eltheto Church je příkladem jednoduchého, ale velmi konkrétního modelu služby sousedství. Každé pondělí zde probíhá vaření pro potřebné, na kterém se podílí přibližně patnáct dobrovolníků.

Přichází kolem sedmdesáti až osmdesáti lidí. Vše umožňuje zázemí velmi dobře vybavené kuchyně a spolupráce s firmou Netflix, která dodává suroviny, které již nemůže využít, ale které jsou stále v dobré kondici pro uvaření kvalitního tříhodového pokrmu.

Radost z toho, že během pár hodin je možné nejen společně pohostit mnoho potřebných lidí, ale také navázat nové vztahy a zasmát se třeba u krájení čekanky či servírování křehoučkových kuřecích kousků na indický způsob, jsem měla obrovskou!

Hebron: Komunitní bydlení jako způsob sdílení živého společenství

Při nedělní bohoslužbě v Hebronu – sympatickém a peštrém společenství v poklidné

čtvrti kousek od centra – jsem již podruhé narazila na téma komunitního bydlení. A tak jsem se pár nájemníků a zároveň členů sboru zeptala, jak

taková bydlicí komunita funguje. V tomto domě je asi 20 bytových jednotek, celý dům patří evangelické církvi, která byty pronajímá lidem, kteří hledají nejen příjemné bydlení, ale

zároveň společenství sousedů, v němž mohou žít a podílet se na jeho fungování.

Jak to funguje v praxi? Třeba Yan a Anette tu bydlí se dvěma dětmi a Yan zrovna připravuje krátké vyprávění o svém výzkumu pro další nájemníky na středeční pravidelnou společnou večeři. Heide v neděli většinou otevírá sál, kde se konají bohoslužby (byty jsou nad ním ve stejné budově), a připravuje kávu. Jednou za týden společná večeře a v neděli večer společná modlitba lidí-sousedů-křesťanů, kteří tu bydlí. Možná to může být inspirace pro nabídku dostupného bydlení s přesahem?

Noorderkerk: Cesty, jak sloužit sousedství, když jsme v srdci města

„Narodil jsem se v Peru, moji rodiče tam působili jako misionáři,“ říká mi Dick Volters, zdejší průkopnický farář, a s lehkým úsměvem dodává, že klidně můžeme přejít do španělštiny, protože jeho angličtina prý není úplně stoprocentní. Usměje se, ale prozatím zůstávám u angličtiny. Mezitím ke mně přistupuje starší muž s konvicí a nabízí mi čaj. Je totiž pondělí dopoledne a v Noorderkerk právě probíhá Open Church – otevřený kostel.

Noorderkerk je evangelický sbor v samotném srdci Amsterdamu. V neděli se tu schází zhruba dvě stě padesát lidí z různých částí města, ale během týdne se lidé potkávají spíš v menších skupinách podle čtvrtí, kde skutečně žijí.

Dick je jedním ze dvou farářů na plný úvazek. Zatímco jeho kolega se věnuje především vnitřnímu životu sboru, Dick má na starosti něco, co by se dalo nazvat hledáním nových cest – misijní a průkopnické aktivity. Vzpomíná, že na začátku, zhruba před osmi lety, stála otázka: Jak můžeme sloužit sousedství, ve kterém kostel stojí?

Sbor tehdy dostal prostor experimentovat – dvakrát po sobě se zapojil do tříletého projektu, který mu dal nejen určitou finanční stabilitu, ale i legitimitu zkoušet nové věci a také dělat chyby. A tak se postupně začaly

objevovat různé formy otevřenosti: dopoledne, kdy je kostel jednoduše otevřený pro kohokoli z ulice; možnost zastavit se na čaj nebo kávu; tichá kaple pro ztišení, kterou se podařilo zmodernizovat; pravidelné večerní meditace; Bible café; Alfa kurzy; společné obědy přímo v kostele. Každá z aktivit tvoří jiný prostor, kam se dá vejít – bez velkých očekávání.

Zajímavé je, že na začátku byly tyhle aktivity dost oddělené od „běžného“ života sboru. Jako by vedle sebe existovaly dvě roviny: jedna pro členy a druhá pro „ty ostatní“. Dnes je ale cítit snaha obě roviny víc propojit.

Překvapivě praktická je i otázka financování. Noorderkerk si část prostředků zajišťuje pronájmem kostelního prostoru komerční agentuře. Interiér je vybavený technikou a slouží i pro kulturní projekty – třeba programy spojené s dílem Vincenta van Gogha nebo Rembrandta. Ročně to přináší přibližně 150 000 eur, které pak sbor znovu investuje do svých průkopnických a misijních aktivit.

Když o tom Dick mluví, nepůsobí to jako hotový model, který by se dal jednoduše přenést jinam. Spíš jako proces, který pořád pokračuje. Proces, který pečlivě, ale odvážně skládá dohromady to, co mu bylo dáno – strategické místo v centru města, historickou budovu kostela, zapojení členů sboru i dobrovolníků a způsoby, jak zjišťovat, jaké potřeby lidé, kteří žijí kolem, mají. Možná právě to je na tom nejcennější – ochota zůstat otevřený, naslouchat tomu, co se děje za dveřmi kostela, a znovu a znovu hledat, jak být skutečně přítomní.

Naslouchání, naše dary a možnost vykročit

Společným rysem těchto a dalších průkopnických aktivit je právě to, že se zrodily z naslouchání – tomu, co je potřeba, co chybí, co může vytvářet nové vztahy, blízkost, společenství – někde je to večere, jinde káva a rozhovor v otevřeném kostele, sdílená meditace, společné bydlení anebo třeba práce s těstem a pečení chleba, jako v projektu Gist = Kvasinky (o něm více někdy příště).

A také to, že ti, kteří byli na jejich počátku, dokázali objevit dary, kterými je Pán obdařil, aby jimi sloužili. A s vědomím toho, že je na cestu vysílá ten, který vede za ruku, sbalili si nejlepší výbavu, kterou našli, a vykročili do neznáma – s bázní, očekáváním a důvěrou.

A kam to táhne nás?

Průkopnická cesta / Zdroj: <https://prukopnictvi.e-cirkev.cz/prukopnicka-cesta/>

Barbora Komberec Novosadová

Jak žijeme: Hanka a Martin Volných

S Martinem jsem se na rozhovoru domlouvala už asi před dvěma lety. Vyšlo nám to až teď. S Hankou a Martinem jsme seděli u nás v kuchyni při tatranském bylinkovém čaji; povídali jsme si navzájem, a já se poté snažila zachytit jejich jejich opravdu zajímavý příběh.

Hanko, Vy jste chodila s Martinem do dejvického sboru, teď jste v Roztokách. Můžete říct, proč jste se takto „rozdělili“ a angažujete se v tom sboru?

H.: Žijeme v Roztokách a ty patřily do sboru v Libčicích, ale většina rodin včetně nás jezdila spíše do Prahy. Několik rodin proto kolem roku 2015 začalo přemýšlet o vytvoření sboru v Roztokách. Vytvořil se klub s bohoslužbou 1× měsíčně s hostujícími faráři. S covidem se to urychlilo, tak jsem se rozhodla jim v tom pomáhat, především finančně. Je to také hlavní důvod, proč jsem přešla do sboru v Roztokách, který oficiálně vznikl v r. 2022, jako první nový sbor po tom dejvickém. Martin zůstal v dejvickém sboru, kde je jeho aktivním členem.

Na sborovém životě v Roztokách se podílí asi 20 rodin. Zatím je to sbor podporovaný. Bohoslužby se konají první a třetí neděli v měsíci v tzv.

Haurowitzově vile, Tiché údolí 1680/1, kde je v týdnu školka a o víkendu náš sbor. Farářka Anička Pokorná kromě toho pořádá biblické hodiny pro dospělé i děti, funguje duchovní kavárna – pastorační služby, kde jsou k dispozici naše sestra farářka s husitskou farářkou. Je to živý sbor i směrem do místní komunity a k ostatním křesťanským církvím – v Roztokách je i katolický a husitský kostel.

Jak jste se dostali k víře?

M.: To, co předcházelo k mé cestě k víře, bylo hledání pravdy, které vlastně přetrvává dodnes. Tímto hledáním pravdy se dá charakterizovat má cesta víry, kde jsem postupně docházel k porozumění, že pravda není v tom, co si myslíme, nýbrž je mimo nás, nad námi. Taková pravda zůstává pravdou, i kdybychom ji popřeli. Ale vezmu to popořádku, jak to všechno u mě bylo. Pocházím z ateistické rodiny, kde se o náboženství, víře a Bohu nemluvilo. Koncem základní školy jsem pocítil naléhavou potřebu zjistit, jak je to s životem po smrti, zda existuje Bůh, proč je na světě zlo a utrpení. Toto hledání bylo ale stále daleko od hledání Boha. Motivaci zabývat se křesťanským Bohem jsem začal mít až po občasných rozhovorech se dvěma spolužačkami ze střední školy. Obě navštěvovaly katolický kostel, kam jsem s nimi několikrát zavítal. Musím podotknout,

že jsem tam chodil s jistou předpojatostí, s předsudkem, že křesťané nevědí, o čem mluví, a že jsou obětí věroučných bludů. Bylo to hodně dáno tím, že obě katolické spolužačky mi nedokázaly poskytnout uspokojivé odpovědi na mé šouravé otázky. Nechtěly pak se mnou ani mluvit.

Nenechal jsem se odradit a moje touha po duchovním poznání neutuchala. Prvních odpovědí na mé šouravé otázky se mi dostalo „z ulice“ – byli to misionáři Svědků Jehovových. Jejich teologický výklad světa mi přišel logický a srozumitelný a hlavně něčím přitažlivý. Tak asi začalo moje opravdové hledání Boha a touha po něm. Svědkům Jehovovým vděčím za to, že mě vedli k poznání Boha, který mluví skrze Písmo svaté, jež je základní formou Božího zjevení. I když mé základní otázky byly zodpovězeny, začaly se objevovat další. Nabídli mi podrobnější domácí studium Bible, na které jsem docházel každý týden něco málo přes rok. Bylo mi tehdy 15 – 16 let. S jednou rodinou od Svědků jsem v kontaktu dodnes. Po základním studiu jsem absolvoval ještě další studium. To už bylo více na základě hlubšího ponoření se do Písma svatého. Po několika letech studia jsem si se svým učitelem od Svědků vyměnil roli – nejdřív byl učitel on, po nějakém čase já.

Později jsem se dostal do kontaktu s jedním adventistickým kazatelem, který mi vnukl myšlenku jít ještě víc do hloubky. Vážně jsem tehdy uvažoval o studiu teologie. A tak se také stalo, začal jsem studovat na Evangelické teologické fakultě, kterou jsem absolvoval v magisterském studiu. Svědkové Jehovovi mi dali široký rozhled co se týče biblických textů, a probudili ve mně hlubší zájem o duchovní věci. Adventisté mi přišli lepší, než Svědkové Jehovovi; přinesli nové otázky, ale zase se tolik neliší od Svědků, a tak moje kontakty se Svědky a Adventisty postupně ustaly. Dosáhl jsem do jisté míry poznání, naučil jsem se klást otázky, s kterými pak lze něco dál dělat, ale nevěděl jsem, jak dál. Měl jsem pocit, že jsem v tom hledání sám a ztracen, a že má dosavadní cesta nemá smysl. Kolikrát už jsem chtěl na hledání pravdy a smyslu života rezignovat, ale vždy se objevilo světlo (nebo Světlo?!) na konci černého tunelu. Sice můžeme zastávat názor, že není možné dobrat se skutečného smyslu života, ale v hloubi duše po něm toužíme a zároveň nám to naše srdce říká. Je v nás jakési vakuum, které volá po naplnění a které může naplnit jen Bůh. Člověk, ať si to uvědomuje nebo ne, tak touží po smyslu a po lásce; a není právě ta touha po smyslu a po lásce ve skutečnosti touhou po Bohu, který jediný může člověku naplnit tyto potřeby? Při této úvaze se mi vždy vybaví slova svatého Augustina: „Stvořil jsi nás, Bože,

pro sebe, a nepokojné je srdce naše, dokud nespočine v Tobě.“ A to se děje v případě skutečného uvěření, při skoku do víry, kdy člověk odevzdává Bohu svůj život a jak se říká, již není sám svůj. Tento můj skok do víry nastal někdy v prvním ročníku studia na ETF, kdy jsem docházel do Křesťanského společenství Praha a nechal se pokřtít.

H.: Maminka byla katolička, tatínek evangelík, kalvinisticky založený. Všechny tři děti dali pokřtít v dětství katolicky, ale třeba já jsem byla pokřtěna na svátek Jana Husa. Odmala jsem se zajímala o víru a ráda chodila do kostela. Ve škole byli aktivní spíše katolíci. Až na vysoké škole jsem se dostala do protestantských kruhů, hlavně při studiu v Německu a Norsku a při pětiletém pobytu v Dánsku, kde jsem se zapojila do křesťanské služby. V Praze jsem za studií chodila ke katolíkům (studentský farář Tomáš Halík, charismatik Aleš Opatrný). Po návratu z Dánska jsem přešla do evangelického sboru v Dejvicích.

Kdy jste začali chodit do dejvického sboru?

H.: Po návratu z Dánska jsem si řekla, že budu chodit do Dejvic, měla jsem to nejbliž. Bylo to v roce 2002. Martina jsem přivedla do dejvického sboru já, asi rok poté, v r. 2003.

M.: Sice jsem už byl pokřtěný, ale nestal jsem se členem žádné církve ani jsem nezakotvil v nějakém společenství křesťanů. Vlastně to byl můj úkol, abych si po křtu do roka našel nějaký sbor. Musím se přiznat, tento oprávněný požadavek, který jsem dostal od pastora který mě křtil, jsem nesplnil (určitě by nepokřtil člověka, který by odmítal vstoupit do církevního společenství). Už hrozilo, že si žádný sbor nenajdu a zůstanu někde sám v koutě bez společenství křesťanů. To se nakonec nestalo, protože jsem v posledním ročníku ETF poznal Hanku, svou budoucí manželku, která mě pozvala do sboru do Dejvic, jsem za to rád! Bylo to za doby farářování Hudcových, kteří nás oddávali. Do života v dejvickém sboru jsem se zapojil skrze X-cátníky v době, když odcházeli Hudcovi a bylo třeba předat agendu X-cátníků.

Martine, o Tobě vím, že se angažuješ ve skupině Pomoc jako „řidič“. Chtěl bys k tomu něco říct?

Vozil jsem na bohoslužby starší sestry, např. sestru Pražákovou, Oliveriusovou, Altynskou a další, některé z nich už nejsou mezi námi, nebo jsou v domovech seniorů mimo Prahu. V současné době už moc nikoho do sboru nevozím, ale jednou týdně chodím hlídat malého Huberta Zahrádku.

Můžete něco říct o svém dětství a dospívání?

H.: Oba moji rodiče byli učitelé a já jsem prostřední ze tří dětí. Bydleli jsme v Plzni. Na gymnázium mě nevzali, absolvovala jsem strojní průmyslovku. Po její ukončení jsem pracovala v plzeňské Škodovce jako konstruktérka obráběcích strojů.

V devatenácti letech jsem šla do Prahy na UK studovat obor překladatelství – tlumočnictví a nordistiku.

M.: Narodil jsem se v Aši, ale rodiče bydleli v Chebu. V Aši proto, že rodiče neměli dobrou zkušenost s porodnicí v Chebu, kde vyměnili moji starší sestru za jiné dítě. Naštěstí to táta poznal a vlastní dceru mu vrátili. Máma je učitelka, nejdřív učila v Lubech, později na zvláštní škole v Chebu a pak ve dvou školách v Praze.

Když mi nebyly ještě ani dva roky, rodiče odjeli do Alžírsko – táta jako lékař a máma učila aerobik a tanec ve francouzském kulturním středisku. Já jsem zůstal doma a bydlel jsem u prarodičů – tátových rodičů. Byly to necelé dva roky. Pak jsem odjel za rodiči do Alžírsko na tři roky. Tam jsem chodil dva měsíce do francouzské školky. Později jsme byli v Libyi, tam jsem chodil i do školy, byla to československá škola při české ambasádě. Pro změnu, tentokrát moje starší sestra zůstala s prarodiči v Československu a studovala na střední zdravotní škole.

Po návratu domů jsme se přestěhovali do Prahy, kde pak táta pracoval a do dneška ještě dvakrát týdně ordinuje. Bydleli jsme nejdřív v Kobyliších, pak ve Stodůlkách.

Po základní škole jsem šel studovat na Střední školu uměleckého designu (obor klasická malba). V rámci teoretických předmětů jsem byl nejvíce osloven filozofií a estetikou. Moje maturitní práce z filozofie měla spíše religionistické ladění, zabýval jsem se Hnutím nového věku. Docházel jsem na konzultace ke Zdeňkovi Vojtíškovi do Společnosti pro studium sekt a nových náboženských směrů a získával cenné informace a studijní materiály. Shodou okolností jsem v závěru studia na ETF měl možnost se Zdeňkem Vojtíškem konzultovat také svou diplomku o islámské misii v křesťanských zemích.

Jak jste se seznámili?

H., M.: Seznámili jsme se na Evangelické teologické fakultě. Poprvé na Hvozdnici, kde byl studentský kurz pro budoucí první ročníky a zároveň byli pozvaní i někteří starší studenti. Ti se celou dobu bavili o tom, že možná přijde i Martin. Tajemný Martin nakonec dorazil, vypravěčsky ovládl večerní táborák a ráno zase odjel. Poté jsme se viděli až na fakultě, kde Martin vyslechl Hančin norský rozhovor a projevil zájem

o doučování němčiny. Následoval společný puťák po Krušných horách a poté společný studijní pobyt v Německu.

Souvisí vaše záliby s vaším zaměstnáním?

H.: Pracuji na Ministerstvu zahraničních věcí, mám na starosti rozvojovou spolupráci a humanitární pomoc. O mezinárodní dění se zajímám od dětství, baví mě setkávání s lidmi z různých zemí i různých sociálních a pracovních skupin. Taky ráda pracuji s informacemi – vyhledávání, analyzování a sdílení. V soukromí mám ráda sport, který má také významnou spojitost s diplomacií. Společně s Martinem sledujeme kulturu, umění, i tam je vzájemné mezinárodní ovlivňování a sdílení, třeba i v souvislosti s olympiádami.

M.: Dělán všechno a nic (smích). Snažím se být užitečný, pomáhám lidem. Po studiích jsem se věnoval digitalizaci méně známých překladů Bible a vytvářením databází pro počítačové programy ke studiu Bible. Potom jsem se začal věnovat dětem a trénování, což dělám doteď. Starám se o starší lidi, včetně svých rodičů, pomáhám jim, když potřebují. Sám si rozvrhuji čas a pracovní dobu, což mi vyhovuje.

Máte jednoho syna, jak ho vychováváte a něco o vaší rodině

H., M.: Máme jednoho syna Tomáše, byl pokřtěn v dejvickém sboru v šesti letech. Křtili ho Hudcovi, u nichž absolvoval individuální přípravu. Snažili jsme se ho vychovávat tak, aby vnímal duchovní dimenzi, ale také se i pohyboval, byl hodně v přírodě. S technologiemi se seznamoval až později, mobil dostal ve dvanácti letech. Má sociální citění a smysl pro spravedlnost, zajímá se o domácí i mezinárodní dění. Jsme rádi, že je zdravý, kamarádský a vstřícný.

A něco závěrem

Hanka: Osobně i v našem společenství a naší zemi máme zač děkovat a být vděční.

Martin: Myslím, že vážit si maličkostí, žasnout nad nimi a být za ně vděčný je možné v každé životní situaci (i v tíživé). Pokud vědomě rozvíjíme schopnost žasnout a být vděčný, ocitáme se na cestě ke šťastnému prožívání života. Je to jakýsi lék, který nám pomáhá čelit bezcitnosti a lhostejnosti. Možná právě v radosti a v úžasu, ale i v prožitku lásky můžeme tušit, že se děje něco zázračného.

Děkuji za hezký rozhovor

Ptala se: Naděžda Sleziaková

Podpůrná skupina Mám to v hlavě srovnané

Studium, práce, očekávání okolí, nejistá budoucnost. Mnoho mladých dospělých mezi 19 - 25 lety řeší vyhoření, strach z neúspěchu, neustálý tlak na výkon a otázky, kam vlastně směřují oni sami i svět, ve kterém žijeme.

CO VÁM SKUPINA NABÍDNE?

Pod vedením dvou terapeutek a krizových interventek se zaměříme na:

- zvládání každodenních stresů i krizových stavů,
- boj s prokrastinací a hledání funkčního rytmu,
- rozvoj sebe-soucitu a laskavějšího vztahu k sobě,
- budování zdravých vztahů a komunikačních dovedností,
- podporu při pocitech ztracenosti a hledání směru.

PRAKTICKÉ INFORMACE

Místo: SOS Centrum, Varšavská 37, Praha 2

Kdy: Skupina začíná 25. 3. 2026

Kapacita: 8–12 členů

Délka trvání: 12 setkání po 90 minutách

Kontakt pro přihlášení na vstupní pohovor: +420 777 734 173

Vstupní pohovory probíhají v době od 9. do 20. 3. 2026.

Mgr. Zuzana Červenková

terapeutka
zuzana.cervenkova@diakonie-praha.cz

Mgr. Lucie Hubíková

terapeutka
lucie.hubikova@diakonie-praha.cz

Pro více informací
naskenujte QR kód

PODPŮRNÁ SKUPINA JE BEZPLATNÁ.

mládež „na stěně“

Pravidelné čtvrtěční večery, které patří středočeské mládeži, mohou být velmi různorodé. Často hodně zpíváme, ochutnáváme různé napečené dobroty, povídáme si, chodíme na pivo. Minulý týden, 12. 3., jsme se pro změnu, po společném programu se Sašou J., vydali na boulder (lezení na stěně) do lezeckého centra SmíchOFF, jelikož sportovní vyžití je také způsob, jak spolu strávit fajn společný čas. Boulder k tomu vyloženě vybízí – je to sport, který je velice zábavný, když se sejde parta lidí. Nejlepší na tomto sportu je, že je opravdu pro každého. Nehraje zde roli, jak moc silní nebo výkonní jste. Prostě lezete. Zábavné je také objevovat nové cesty, jak daný úsek vylézt. A některé lezecké cesty dokonce vyžadují být i otočený vzhůru nohama ☺.

Boulderovka nabízí mnoho možností, jak si zalézt. V hale najdete např. travers (vytrvalostní lezení), převisy nebo pak pro pokročilejší i lezení na laně do výšky až 15 m.

Myslím, že jsme si užili skvělý večer „na stěně“ a věřím, že ne naposledy. Pokud by vás lezení lákalo, nebojte se a vyrazte! Je to parádní způsob, jak rozehrát tělo, ale i vyčistit hlavu.

Jana Zikmundová

Pocit křivdy

Xcátníci se při pravidelném setkání 2. úterý v měsíci od 19 hodin zamýšleli nad pocitem křivdy. Třeba to může oslovit i někoho, kdo nemohl přijít, tak přinášíme několik myšlenek z našeho rozvažování.

Křivda je skutečně **prožívaná emoce**, pocit bolestně vnímané nespravedlnosti. Existuje subjektivně, nezávisle na uznání okolím (ostatními lidmi). Pocit křivdy nám říká: „Bylo se mnou zacházeno nespravedlivě.“

Je sebelítostí? křivým prožíváním? touhou po ospravedlnění? po zadostiučinění? po osobním nároku? pomstě? Kdo křivdu posoudí a uzná ji spravedlivou? Kdo rozhodne?

Nespravedlnost jako podklad křivdy (*např. pokoření, ponížení, manipulace, neadekvátní obviňování či vykořisťování, případně kombinované se ztrátou lidské důstojnosti, svobody, intimity apod.*) může být z pohledu **vnějšího pozorovatele oprávněná či nikoliv.**

S některými obludnými křivdami a nespravedlnostmi už nelze nikoho konfrontovat, např. střelba na FF, zločiny v historii, atd. (doporučená četba, např. Když se zlé věci stávají dobrým lidem, Harold S. Kushner). Ne každou nerovnoměrnost v uspokojení **nároku**, který jsem si vysnil, lze považovat za nespravedlnost a tedy z ní vyvozovat křivdu. Někdy nelze křivdu spravedlivě vyřešit, např. při rozdělení dědictví po rodičích, kde se zohledňují nejen finanční spočitatelné hodnoty.

Žít s pocitem křivdy je problematické, spíše zatěžující a je lépe s pocitem křivdy pracovat a se od něj oprostít. Křivdy vedou často ke chronickým psychickým, sociálním, komunikačním i duchovním potížím a to zvláště, pokud je oběť (ať už osoba či skupina) nucena rychle odpuštěním. Pocit křivdy nemá být cílový stav, ale je oprávněnou fází hledání pravdy a spravedlnosti, kdy je třeba pojmenovat křivdu, uznat realitu utrpení, obnovit rovnováhu a nastolit proces uzdravení.

Láska a odpuštění jsou dary od Boha k tomu „s tím něco sám dělat“.

Lidé okolo mohou přispět vyslechnutím oběti (ukřivděného), a tím jí pomoci k odpuštění.

Mohou přispět k **odstranění příčin** křivdy, tedy té nespravedlnosti nebo alespoň uznat nespravedlnost, která se stala.

A také mohou v rozhovoru **změnit náhled a tak způsobit posun v emoci člověka**, který křivdu pociťuje.

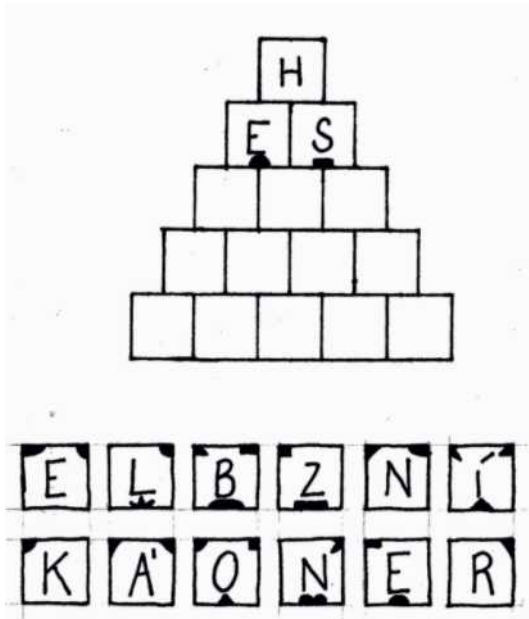
Doporučení: nenech se vést křivdou!

Karel Řežábek, Martin Volný, Eva Javornická

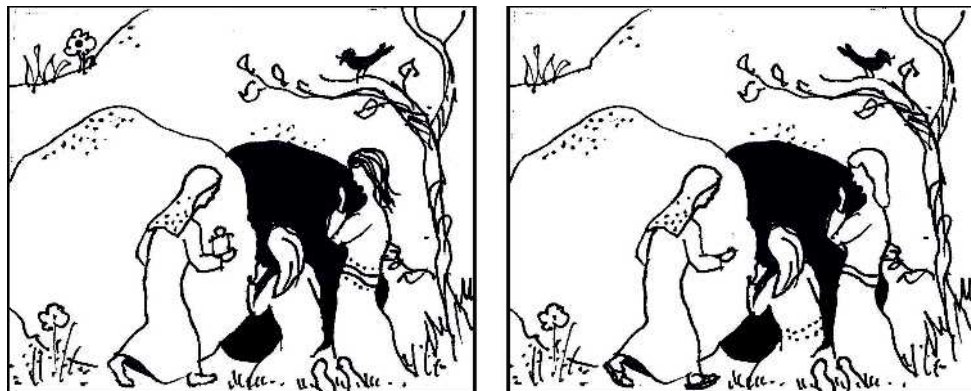
Okénko pro děti

Dubnová (velikonoční) soutěž

1/ Šifra: Doplň do pyramidy písmenka a napiš, jak zní heslo.

2/ Ženy u otevřeného hrobu: Najdi 7 rozdílů a napiš, které to jsou

Odpovědi na otázky pošlete mailem do 20. dubna 2026 na adresu:
lydie@hartelova.cz

Ve výherní kategorii do 15 let k tomu, abyste byli zařazeni do slosování o sladkou odměnu, stačí zodpovědět správně jednu z otázek. Řešení mohou poslat i všichni ti, kterým (i o hodně) víc než 15 let a baví je kvízy a soutěže. Udělá nám to radost!

(Autorka šifry: Karolina Hárteřlová)

Řešení březnové soutěže:

A/ (skrývačka jmen): Teofil, Petr, Matěj, Štěpán, Jan, Saul, Pavel, Filip, Tabita, Silas

B/ Všechna tato jména patří postavám z knihy Skutků apoštolských.

C/ Knize Skutků předchází v bibli bezprostředně Janovo evangelium, po Skutcích následuje List Římanům.

Úspěšnými luštiteli byli: v soutěžní kategorii do 15 let: **Renáta Šustrová**; v čestné kategorii 15-102 let: **Vláďa Kohout**.

(lřh)

Z minulosti naší dejvické sborové rodiny (1)

O TOM, JAK JSME ZPÍVALI NA STALINOVĚ PIEDESTALU

Když se to vezme kolem a kolem, patřím vlastně do skupiny politováníhodných farářů a farářek, kteří téměř celou aktivní službu v církvi prožili v komunistické éře. Roku 1954, kdy jsem začínal, byli už několik let u moci rudí lodivodové. Do důchodu jsem pak šel v lednu 1991, těsně po tom, co neslavně skončili. Že někde mezi těmito dvěma časovými mezníky proběhlo také nějaké „pražské jaro“, to jsme v Jičíně, kde jsem působil v 60. letech, takřka nezaznamenali. Byly tam sice obnoveny oddíly Sokola a Junáka, ale když jsem například pozval JUDr. J. Kejře (pozdějšího komtura Svaté stolice), aby nám pověděl o novém postoji katolické církve k Husovi, zájem byl minimální.

Tím silněji jsme pociřovali dozvuky „obrody“, když jsem nastoupil v červnu 1971 v Praze. Někteří dospělí členové dejvického sboru sice už začali tvářit v tvář normalizaci projevovat určitou opatrnost, ale mládež byla ještě plná nadšení. (Atmosféru oněch let dobře vystihl ve své knize Marek Světlík.) Zpívaly se Krylovy písničky, probíraly se zážitky z církevních brigád a i o prázdninách se konaly spontánní schůzky

mládeže střídavě ve třech spřátelených sborech – v Dejvicích, Libni a na Vinohradech.

S tou mládeží to však nebylo jen tak. Tehdejší kurátor, jehož dcera vedla dorost, mne uvítal: „Tak nevím, bratře faráři, jestli nejste na mládež přece jen už trochu starý!“ Měl pravdu, bylo mi již čtyřicet let. Jelikož jsem však neměl možnost omládnout jako Námán Syrský, když se vykoupal v Jordánu (2Kr 5, 14), musel jsem se snažit jinak. Protože manželka s dětmi se dosud ještě nepřestěhovala do Prahy, trávil jsem dva prázdninové měsíce co nejvíce s mládeží, která mne vzdor mému pokročilému věku brala na vědomí celkem příznivě. Kina a divadla byla v oné dávné době ještě za lidovou cenu, a tak nebylo těžké někam jít.

Vzpomínám si zvláště na dvě akce, jichž jsem se tehdy s mládeží zúčastnil: první byla návštěva koncertu dvou mně neznámých mladíků – J. Vodňanského a P. Skoumala. Druhý počín byl aktivnější. Po jednom večeru ve sboru jsme se vypravili ještě na Letnou a usadili jsme se na podstavci po Stalinově sousoší, kterému Pražáci říkali „fronta na pomeranče“. A tam jsme za doprovodu kytary začali zpívat naše křesťanské písničky – nejprve nesměle jednu... a pak další a další. Lidé se zvědavě zastavovali a poslouchali toto nenápadné svědectví víry. Za dva tři roky by nám to bývalo už asi jen tak neprošlo, poněvadž všude brousili strážci veřejného pořádku.

Daniel Henych st.

Z duchovního deníku

*V duchovním deníku **On a já**, který si 14 let vedla **Gabriela Bossis**, vnitřní hlas (Ježíš) k ní promlouvá: „Nevnímáš mne vždy stejným způsobem, ale ať ti temnota nebrání kráčet dál. Pokoř se a jdi kupředu. Jdi. Nevidíš mě, necítíš mě, ale jsem tu a s láskou ti otevírám svou náruč. Nic na zemi mě od vás nemůže odloučit, myšlenky lidí jsou proměnlivé a soudí mě podle toho ... Já však jsem neměnné Bytí. Jsem Přítomnost. Jsem Pohled. Jsem Ten, který obsahuje všechno. Jsem Okamžik, stejně jako Věčnost. Jsem Bohatství lásky. Jsem Ten, který vás volá, abyste se bez obav položili na mé srdce. Já volám. Buď odpovědí.“ (17. ledna 1940)*

Eva Javornická

Kalendář na duben 2026

Bohoslužby 9:30 + program pro děti	2. 4. Zelený čtvrtek 18:00 3. 4. Velký pátek 5. 4. VP 6. 4. <i>Velikonoční pondělí</i> 12. 4. VP 19. 4. VP 26. 4. VP 3. 5. VP	SJ, sederová večere – nutné přihlášení!!! Saša Jacobea, kající bohoslužby <i>14:00 Nekostelní křížová cesta</i> Saša Jacobea, neděle Vzkříšení <i>9:00 bohoslužby FS Uhřetěves</i> <i>11:00 bohoslužby v DPS Olga, Říčany</i> SJ, bohosl. s dětmi, křest Adélka Cvrčková Saša Jacobea Saša Jacobea Saša Jacobea
---	---	---

on-line na:
dejvice.evangelnet.cz
[/line-vysilani](http://line-vysilani)

Přímý odkaz na YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice:
youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQl2tI8Ik-Fw

Mládež (13+)	čtvrtek v 18:30 – 20:00 (kromě 2. 4.)
Nejmenší děti + rodiče	čtvrtek 16. 4. v 9:30
X-cátníci	úterý 14. 4. v 19:00, téma: „Dědičný hřích“ (info: Martin Volný, martinvolny@seznam.cz)
Naši pěvci	středa v 18:30 – 20:30
Zpívání Diakonie Stodůlky	pátek 10. 4. Saša Jacobea v 9:15 – 10:15
Obcování	pondělí 27. 4. v 19:00, téma: –bude stanoveno– (info: Andrea Bohatová, andrea@ablingua.cz)
Biblická hodina	úterý v 15:30 – 16:30
Klub poznávání	čtvrtek 9. 4. (posezení nad knížkou) a 23. 4. (b. Matouš: „Čína 2008 versus EU i ve fotografiích“) v 9:30
Staršovstvo	pravidelné: čtvrtek 9. 4. v 19:00, mimořádné: sobota 18. 4.
Ostatní	1. 4. koncert Naši pěvci (v 19:00, Písecká brána) 12. 4. koncert Tensing Pelhřimov (po bohoslužbách) 22. 4. příprava chlebů pro lidi v sociální nouzi koncert Naši pěvci – Ženy v Bibli (v 19:30, ČCE Kliment) ekologická konference ČCE (v 19:00, online) 23. 4. presbyterní konference PS (v 18:00, ČCE Kliment – fara)

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu
je v neděli 19. 4. 2026. Číslo vyjde asi 26. 4. 2026.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Libeň, tel.: 730 196 658 (večer), henychova@atlas.cz
Adresa sboru: Famí sbor ČCE v Praze - Dejvích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 739 246 347 (Markéta Petříčková, sborová sestra), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz

Bankovní spojení: č. ú. 2400319773/2010, var. symboly: salár=101, Jeronýmova jednota=102, personální fond=103